

ČASOPIS GYMNÁZIA PŘÍRODNÍ ŠKOLA | 10. ČÍSLO | 4/2022

Vesmírný kurýr

Obsah

Přírodoškolská kronika	3
Zase jednou na Vesmíru	5
Akademie.....	6
Rozhovory s vedoucími uměleckých projektů ..	6
Kousek Vánoční atmosféry.....	7
Rozhovory s Míány.....	8
Lyžák 2022	10
Rozhovor s Pavlem Vondrou.....	11
Jak fungují antigenní testy na COVID-19.....	12
Stanice metra Fučíkova.....	13
Příběhy Hlaváku	14
Povídka na pokračování: Přítel ze střední	17
Jak jsme pomáhali Ukrajině.....	21
Zprávy z redakce a omalovánka	22
Jak šel čas: Mí.....	23

Editorial

Milí čtenáři,
toto je první číslo v roce 2022 a zároveň první číslo vydávané redakcí v čele s Žofií Emou Ekrťovou. Proč editorial píšu já? To jsem zatím taky moc nepochopila. Naše nová vedoucí Žofie má asi moc práce. Prý už se s časopisem stresuje tři týdny, ale popravdě to tak nevypadá...

Svojí novou pozici popsala jako neomezenou moc, která se jí zčistajasna naskytla. Bohužel, jak říká strýček Ben, s velikou mocí přichází i veliká zodpovědnost. Nejen, že musí režírovat spoustu lidí, ale také nese zodpovědnost za množství seriálů, které zhlédla proti stresu.

Ale i tak zvládá s elegancí a důvtipem zapomenout na své povinnosti a hrdinně se pouští do psaní článků den před uzávěrkou. S podobným přístupem už dokázala vydat jedno číslo pod vedením Adama Lustiga.

Tomu musím ostatně jménem celého časopisu poděkovat za jeho věrnost a oddanost. Svým vedením si získal srdce prarodičů a rodičů, kteří nyní představují naší pevnou čtenářskou základnu. Žofiným cílem je tuto skupinu nezklamat a rozšířit ji o čtenáře z řad studentů.

A co můžete očekávat v tomto čísle? Co jsem tak slyšela, budou tu rozhovory, pár reportáží, ať už z Vesmíru, tak i například z koncertu našeho pěveckého sboru Zpěvandy. Také jedna fotosoutěž a možná i recenze od Bedřicha Satrapy. I když to jen v případě, že se ho Žofce podaří zkontaktovat... takže tu očekávejte nejdříve až v dalším čísle.

A i když jsem si nikdy nemyslela, že to řeknu veřejně, přeju ti Žofie ať to zvládneš.

A Vám ostatním příjemné čtení!

za celou redakci Cecila Ekrťová

Vesmírný kurýr, 10. číslo • Tento časopis vydává Gymnázium Přírodní škola • Letohradská 370/1, Praha 7, email: casopis@prirodniskola.cz • web: www.prirodniskola.cz • redakce: Cecila Ekrťová, Adam Pochman, Anežka Havrdová, Bedřich Satrapa, Františka Ekrťová, Žofie Ekrťová, Julie Součková, Tomáš Kovář, Michaela Vitková, Maruška Pávková, Tomáš Kudláček • hlavička časopisu: Markéta Oplištilová • titulní foto: Matouš Bičák • foto: není-li uvedeno jinak, archiv Přírodní školy • jazyková korektura: Andrea Suchánková • sazba a grafika: Matouš Bičák • DUBEN 2022 • neprodejné

Přírodoškolská kronika

František Tichý

listopad Vesmír byl po dlouhé době první normální výjezd. I když jsme první dva dny nosili všude respirátory a teprve po přetestování je odložili. Dole v údolích „stoupala čísla“ nakažených covid-delta mutací a my zatím chodili a běhali po horách, nacvičovali divadlo a točili filmy, zpívali i začínali jídla oblíbenými vesmírnými pokřiky. Dispečeri i služby (zvláště u oblíbené myčky nádobí) fungovali výborně – jako za starých časů – a naše radost byla úplná, když za námi v polovině týdne přijela polovina Omikronu poté, co jim skončila karanténa. A určitě nebylo náhodou, že jsme se potkali v nádherném poutním Neratově. Po dlouhé době jsme si skoro se slzami v očích uvědomili, jak důležité je pro naši školu i každého z nás žití v komunitě. A jak moc nám to chybělo.

Díky Jirkovi, Vojtovi, Anežce, Jáchymovi a mnoha dalším znovu oživujeme naše „tereziánské aktivity“. Poté, co jsem pomáhal s organizací říjnového Bubnování pro Bubny a vystoupili zde a v Polné s hudebním pásmem z textů tereziánských dětí, začínáme se skupinou nadšenců připravovat workshop, který by žáky z jiných škol s tématem seznámil. Koncem listopadu se pak s paní redaktorkou z Českého rozhlasu Plus vydáváme přímo do Terezína, vzpomínat a vyprávět o Hanuši Hachenburgovi a VEDEM. Pořad, který tam s naším přispěním vznikl si můžete pustit na archivu a určitě stojí zato. Štafeta má mnoho plánů – připojte se i Vy!

prosinec a leden Po třech letech se blíží přijímačky, tentokrát rovnou do sekundy, abychom zpravidelnili rytmus otevírání ročníků. Na 8. prosince připravujeme pátrací hru kolem Pražského hradu. V šeru uliček Nového Světa a Malé Strany se nachází stanoviště, kde skupiny uchazečů plní různé úkoly. Přesně o měsíc později vyrážíme na celý den do okolí Třebotova. A protože jsme zkoušky letos pojali víc jako přípravu na samotné studium u nás, plní uchazeči již od listopadu „zápočty“ z různých oborů. A stejně je tomu na výletě, kde se učí poznávat rostliny (jak jinak než za hustého sněžení – inu Přírodní škola), prokazují své znalosti chemických prvků nebo místopisu ČR. Obě akce byly moc fajn a to i díky všem studentům a kantorům, kteří si udělali čas a pomohli, díky všem. Jen si už teď říkáme, jak těžké bude mezi tolika skvělými uchazeči vybrat...

listopad Několikrát nás navštívila Česká televize“. Jednou při učení ve Střemce, jednou na Matfyzu a do třetice na Vesmíru během jednoho z projektových dní. Natáčel se tam jeden z dílů připravovaného dokumentárního seriálu „Jak se dělá dobrá škola“. Prý se bude vysílat na podzim, tak se těšíme...

prosinec Akademie se blížila a my pilně sledovali aktuální opatření a omezení. Nakonec jsme se rozhodli pro kombinaci živého představení, na které budou mít přístup jen rodiče a sourozenci, pro ostatní Matouš, Viktor, Igor a další borci zajistí profesionální živý přenos. Po mnoha letech se akademie opět konala v Divadle za Plotem v areálu psychiatrické léčebny Bohnice. Atmosféra byla nad očekávání příjemná, všechna divadla – jakkoli skvěle zahráná – byla mírně depresivní, ale to už k těm současným časům patří. Konec, který patřil kapele, to ale rozzářil a tak jsme v temnotě adventní noci odcházeli s vděčností a radostí, že „všechno jde, když se chce...“. Díky všem a kdo akademii ještě neviděl, mrkněte na web do archivu.

prosinec S blížícími se Vánocemi a mutací omikron (kterou naši stejnojmenní terciáni přivítali s nadšením, protože jejich popularita v celosvětovém měřítku ze dne na den stoupla) řešíme, jak a kde se bude konat tradiční besídka. Nakonec se po dlouhém dohadování mezi studentskou a učitelskou radou rozhodujeme pro kompromis – zahájíme v teple ve třídách, ale další program proběhne venku, ale zato ve městě. A tak se vydáváme z Nového Světa přes Loretu, Strahov a Petřín až na Vyšehrad. Mrzne, ale zároveň svítí sluníčko, takže nálada je dobrá. Ve vyšehradském kostele usedáme do lavic a školní sbor Zpěvandy nás uvádí do meditativní nálady. O to veselejší je pak hostina pod kaštanem, prskavky a rozdávání dárků... Loučíme a rozcházíme se jen na pár dní. A doufáme, že to tak – na rozdíl od loňska – skutečně bude.

leden Mutace omikron se nevyhýbá ani očkováním a vyléčeným a proto vláda od 17. prosince mění pravidla karantén. Takže jsme v mnoha věcech znova na začátku, skoro mi připadá, že si na tu nekonečnou „horskou dráhu“ začínáme zvykat. A protože jedno pozitivní dítě může do karantény poslat všechny učitele a vytoužený lyžák se blíží, rozhodují se všechny třídy hlasováním, že budou nosit respirátory ve třídách celý den. A je to za pět minut dvanáct, protože tentýž den máme při ranním testování pět záchytů a i později „padá“ do karantény i několik dalších Ksíanů. Úterní výuka ve Stromovce je pak příjemným nadechnutím (a opět se neobejde bez studenta, který by až po pás nevyzkoušel teplotu vody, a to navíc v kalhotách), ve čtvrtek se Ksí učí online, v pátek je volno, abychom mohli v neděli odjet. Ten den se na parkovišti Černý Most stane další zázrak, protože všichni studenti jsou negativní (naštěstí jen na covid, nálada je dobrá). Vedení výjezdu se ujal Marek s Petrem a vše běží jako na drátkách. Hory jsou plné sněhu, chata (vlastně dvě) luxusní (i s WC pro každý pokoj – to tu ještě nebylo), jídlo šestkrát denně a hned vedle sjezdovka a východiště Krkonošské běžecké magistrály. Po dvou dnech lyžování (v rámci kterých běžková skupina po čtyřech letech zdolává vrchol Sněžky) zařazujeme „odpočinkový“ den, kdy máme zdravořák. Po klasických výukových blocích následuje netradiční závod ve sněhu a mrazu, se kterým nám pomáhají někteří Míáni a taky se – k velkému pobavení závodníků zapojují coby figuranti učitelé. Večery jsou ve znamení her bez hranic, besed, ale i filmů. A i když se v posledních dnech lyžáku počasí dost zhoršilo a vítr byl chvílemi až extrémní, všichni jsme si to moc užili a vrátili se domů posílení na těle i na duchu.

Zase jednou na Vesmíru

Františka Ekrťová

Vesmír, fúze umění a sportu pro novou generaci renesančního člověka, letos proběhl kvůli plánovanému lyžáku již v prosinci. Nebo v listopadu? Mám pocit, že už od té doby uběhly celé věky. Byla chyba odsouvat tenhle článek až na hranu uzávěrky. Co se na výjezdu dělo, to už jsou rozmazané obrazy minulosti. Pamatuje si tady vůbec někdo, co se v listopadu dělo? Abych tenhle článek dokázala napsat, chtělo to hodně rozpomínání. Takže doufám, že toto krátké připomenutí oceníte.

Každý výjezd je neopakovatelný. Hádám, že za to může složení lidí, témata a programy nebo třeba i načasování v rámci pandemie koronaviru. To bylo v tomto případě asi klíčové.

Dlouho nebylo jisté, jestli vůbec odjedeme. Pár pozitivních případů, nová nařízení... Oddechli jsme si až když světla našich baterek dopadla na omlácené stěny kostela sv. Matouše, který stojí na kopci hned vedle areálu Vesmír. Po dlouhé době nás čekal výjezd, který byl jako z "normálního života" školy.

S vidinou "prezenční" akademie v mysli vznikalo několik divadelních projektů. Ve studentům dobře známém formátu jsme se rozmísťovali po budově a v celkem 18hodinách secvičovali, nebo natáčeli svá díla. (Akademie několik týdnů po Vesmíru skutečně prezenčně proběhla, ačkoli s několika omezeními. Pokud Vám ale unikla, je možné divadla zhlédnout na YouTube Přírodní školy.)

Dva dny byly věnovány sportu. Jeden zahrnoval celodenní pěší výlet z Neratova, spojený s prohlídkou tamního kostela.

Kdo z čtenářů by do oblasti zavítal, měl by o návštěvě kostela zcela jistě zauvažovat. Průhledná klenba ve spojení se zpěvem našich Zpěvand – školního minisboru – vytvořila atmosféru, kterou si dokáží vybavit bez bolestného rozpomínání.

Zato náplň druhého sportovního dne je ve vzpomínkách některých zúčastněných nejspíš ukryta velmi hluboko, v sekci raději zapomenuto.

Orientační běh je kontroverzní (minimálně ze strany studentů) tradice, která – jak František rád připomíná – buduje odolnost ducha a sílu vůle. Tři rozdílné trasy vedly studenty mlhou přes podmáčené louky, skrze mírný déšť a zpět do tep-

la chaty. Někteří účastníci plácali stavitele běhu uznale po ramenou, jiní raději sušili ponožky.

Kulturní tematika výjezdu byla podpořena i skrze filmový večer, diskotéku (tentokrát organizovanou Nýány) a další volitelné programy. Třeba V.V.V. (Vládce a Velitel Vesmíru) Tomáš Hoffman uspořádal pro zájemce přednášku o své misi na Blízkém východě, kde působil jako vojenský kaplan. Andrea (Mí) zase vedla rychlokurz společenských tanců v předvečer diskotéky.

Jednou z anomálií tohoto výjezdu byla koncentrace filmových štábů na km². Mimo štáb paní Ekrťové, který už většina školy dobře zná, nás také navštívil štáb, který plánuje vznik dokumentu o samotné Přírodní škole (více informací naše redakce bohužel nezískala).

Kolektiv se tmelil každým dnem a na konci by už málokdo řekl, že za sebou máme období distančního odloučení. Bylo to příjemné připomenutí toho, že mezilidské vztahy jen tak něco nevymaže.

Čím je člověk starší, tím mu čas plyne rychleji. To zrychlení pozoruji už teď a to toho času za sebou zase tolik nemám. Nelíbí se mi to. Bojím se zrychlení a tempa u kterého to může skončit. A tak hledám způsoby jak si život zpomalovat. A jeden jsem objevila. Vzpomínání.

Když člověk hodně vzpomíná a uvědomuje si, co všechno už zažil, dojde mu, že čas není tak rychlý, jak by se mohlo zdát.

Takže doufám, že tohle krátké ohlédnutí přidalo pár okamžiků i k vašemu životu. ■

Akademie

Adam Pochman

Máme za sebou další rok, a tím pádem i další Akademii Přírodní školy. Letošní ročník se uskutčil v divadle Za Plotem, kde se Akademie konala po velmi dlouhé době.

Možná si ještě někdo z Vás ještě Akademie v divadle Za Plotem pamatuje, ale poslední ročníky se konaly v Salesiánském divadle. Kromě toho minulého, který musel být online. Tento rok jsme se snažili, co to šlo, aby Akademie proběhla tak, jak má. A to se díky bohu povedlo. Sice jen pro příbuzné studentů, ale alespoň něco. I tak to ale do poslední chvíle nebylo jisté. Pro všechny to bylo velmi náročné, ale v tu chvíli, kdy představení začala, ze všech postupně začal opadávat stres a večer si naplno užili.

Akademii odstartovalo divadlo z dílny našich studentek Františky a Žofie Ekrtoových s názvem Fuga pro kvartet a triangel. Poté, aby nechyběl taky nějaký humor, následovalo divadlo, od koho jiného než univerzálního českého génia Jára Cimrmana – konkrétně hra Posel světla. Dále následovala upoutávka na divadelní představení Návštěva z Pravěku. Tato hra, kterou napsal náš pan ředitel František

Tichý, se objevila na Akademii již před dvěma roky. Bohužel, stejně jako i jako celý svět, tak i tuto hru zasáhl Covid a tuto hru a autoři byli nuceni představení, naplánovaná po různých městech České republiky, přerušit. A nyní se s pozměněným obsazením, jelikož hodně rolí hráli studenti třídy Mí, kteří tento rok maturují, tato hra představuje znovu. Následovala přestávka, při které měli diváci možnost prohlédnout si výstavu obrazů některých studentů na téma – Významné okamžiky dějin. Po přestávce následovalo divadlo bývalého studenta Richarda Sladkého, které se jmenovalo We Have Always Lived in the Castle. Představení rozhodně nezklamalo svojí délkou, která činila skoro hodinu, a jednalo se tak o nejdelší divadlo z celé letošní Akademie. Na konec večera se dozajista těšili úplně všichni studenti, protože Akademii zakončilo hudební vystoupení kapely The Kapela, ve které se objevili i někteří učitelé.

Když se na to podívám s odstupem času, přijde mi až neuvěřitelné, co všechno jsme se za poměrně krátkou dobu naučili, a že se vše povedlo tak, jak mělo. Doufáme, že příští rok se už na Akademii uvidíme všichni a budeme Vás moci opět potěšit našimi představeními. ■

Rozhovory s vedoucími několika uměleckých projektů

Michaela Vítková

Otázky:

- 1) Stručný popis projektu. Co za projekt děláš?
- 2) Jak tě napadlo dělat zrovna tento projekt?
- 3) Co od svého projektu očekáváš? Jaké z něj budou výstupy?
- 4) Jak bys zatím zhodnotil práci lidí ve svém projektu?

Verča Žemličková - videoklip

- 1) Točíme videoklip k písničce My Head & My Heart
- 2) Chtěly jsme dělat projekt společně s holkama ve třídě. Chtěly jsme si zkusit, jaké je to hrát v klipu a zároveň si z toho udělat srandu a pojmout to nějak vtipně.
- 3) Výstupem bude videoklip s příběhem i taneční choreografií, zatím to vypadá dobře.
- 4) Spolupráce ve skupině je naprosto super. Makaly jsme i úplně o všech volnecích a nonstop naplno.

Adam Novik - Cimrmani

- 1) Hrajeme scénu Posel světla z Cimrmanovy hry Posel z Liptákova.
- 2) Tahle hra nám připadala, že je zároveň zábavná a přitom je v ní řešen lidský konflikt.
- 3) Nejvíce doufám, že se lidé na akademii nad naší inscenací zasmějí a že se nám podaří vytvořit dobrou "atmosféru".

- 4) Lidi v týmu pracují hezky, ale dva ze tří dnů byl někdo nemocný, takže to nebylo ideální a navíc část týmu dorazila kvůli karanténě až poslední den, takže jsme v relativně velkém časovém presu, ale jsem si jistý, že jsme to do akademie schopni dodělat.

Tomáš Kovář - výtvarka

- 1) Můj projekt nese název "Historické křižovatky", jde o to, že si vždycky vybereme nějakou historickou událost, která je nám blízká a zajímá nás. Tu pak zpracujeme různými technikami, děláme se sprejem, malujeme s temperami a tak dále.
- 2) Projekt mě napadl, jelikož rád maluju a historické události jsou dobré téma, protože je velmi rozmanité, a tak rozhodně máme z čeho vybírat.
- 3) Očekávám, že si proces tvorby užijeme a vzniknou hezké výtvary. Výstupem bude i výstava na Akademii, kde budeme obrazy za nějakou symbolickou cenu i prodávat.
- 4) Byl jsem velmi spokojený, všichni pracovali dobře a dali do těch obrazů své srdce a to je vidět. ■

Kousek Vánoční atmosféry

Žofie Ekrťová

S lednem přišly šedivé a studené dny. Už ani vánoční světýlka nás nevyprováží na cestu. Do-
volte mi tedy přinést Vám malou vzpomínku na
vánoční náladu. Snad Vám rozjasní den.

Někteří z Vás možná navštívili v pondělí 13. pro-
since vánoční koncert. Akce to byla malá, leč přátelská a vyvedená. V Písecké bráně na Hradčanské se sešly ten den dokonce dva sbory! Přírododškol-
ské Zpěvandy a sbor Imbus, vedený panem učite-
lem Vítkem. Koncert byl vánoční hned z několika důvodů. Jednak byly hlavní náplní repertoárů koledy a zároveň bylo dobrovolné vstupné věno-
váno projektu Darujte nohy v teple, v rámci něhož se nakupují boty a ponožky pro lidi bez domova. V klenutém prostoru Písecké brány se zvuk rozlé-
hal a jak koledy, tak vánoční výzdoba vykouzila všem úsměvy na tvářích. Lidé proudili dovnitř, a když se sedmou hodinou večerní přišel oficiální začátek koncertu, sál byl plný. Skoro každá žid-
le byla obsazená a mnoho lidí stálo i po stranách sálu. Bylo mi potěšením, vidět tolik lidí, kteří přišli za kouskem vánoční atmosféry. Přece jen, pochytil si nějakou tu vánoční náladu do záso-
by se vždy vyplácí. Koncert byl zahájen uvítacím proslovem pana učitele Vítky, a pak už se mohlo začít. Po několika krásně provedených skladbách

od Imbusu nastoupily Zpěvandy, a opět dostaly svému jménu. Krátký koncert zakončily rychlou anglickou koledou Good rest ye, která sklídila největší úspěch. Na závěr opět nastoupil Imbus s dalšími skladbami, jako je například slavná písnička All I want for Christmas is You, kterou si s nimi pobrukovalo i celé obecenstvo. Na rozloučenou si celý sál zazpíval koledu Narodil se Kristus Pán, a poté jsme se rozešli s dobrou náladou. Byl to vskutku krásný večer, na který budeme ještě dlouho vzpomínat. ■

Rozhovory s Míány

Míáni právě skládají maturitní zkoušky a pomalu se loučí s Přírodní školou. Zároveň však jejich myšlenky směřují do budoucna. Kam? Na to jsme se jich zeptali.

Adam T.

Hlásím se na lesnickou fakultu na Mendelu a ČZU. Líbí se mi, že se člověk naučí vědeckou práci a dozví se mnoho nových informací, ale pak se je také naučí prakticky využít v péči o les, může pracovat rukama v přírodě.

Adam L.

Hlásím se na všeobecné lékařství, nejvíc bych chtěl na 3. LF UK. Můj sen je stát se lékařem v letecké záchranné službě v Alpách, tak snad to vyjde. V zimě bych chtěl létat ve Francii a v létě v Rakousku nebo u nás. Medicínou jsem překvapil sám sebe a asi i všechny okolo. Ale každá třída potřebuje aspoň jednoho doktora, a ta naše obzvlášť...

Alena

Podala jsem přihlášku na dvě filmové a dvě divadelní katedry – režie, dramaturgie. Asi to nemá nějaký extra zajímavý nebo dojemný důvod. Jen to prostředí, práci a lidi mám prostě ráda.

Amálie

Já se hlásím na ČVUT na fakultu Architektury – je to jedna z věcí, která mě zajímá a mohla by mě zajímat i do budoucna, ale zároveň se budu hlásit na Přírodovědeckou fakultu UK na Molekulární biologii a Biochemii organismů a ještě na Všeobecnou biologii. Tam se hlásím z toho důvodu, že si zase myslím, že by mě to bavilo. Ale ještě uvidím...

Andrea

Plánuji se hlásit na sociologii, žurnalistiku a český jazyk a literaturu na Masarykovu univerzitu v Brně. Fakultu jsem si vybrala protože je mnohem modernější a progresivnější než například Karlovka a snaží se pořád posouvat někam dál. Obory jsem volila podle toho, co mě baví.

Bedřich

Hlásím se na žurnalistiku. Dalo by mi to měnit se prostředí práce, vysokou informovanost o dění v zemi i mimo zem a časem šance se možná i někam podívat. Potom se hlásím na sociologii. Je poměrně jednoduché se tam dostat a pravděpodobně mě nevyrazí. Plus mě baví rovnice. A pak taky geologie. Když najdu kámen, tak ho prozkoumám. Z výletů se vracím až když mám kameny narvaný celý batoh. Nejlepší je, že na to nepotřebuju ani kladívko. Mým snem je jednou řídit vlastní kamenolom.

Františka

Hlásím se na UMPRUM (keramika-porcelán) a DAMU (režie-dramaturgie alternativního divadla). Vůbec jsem nevěděla, co si vybrat, a tak prostě zkouším něco, co mi není úplně cizí. Co se týče vážných rozhodnutí, čekám na Boží znamení, které mi ukáže životní směr, který mě dovede k celoživotnímu štěstí. Ať žije školský systém!

Jakub

Hlásím se na ČVUT na fakultu jadernou a fyzikálně inženýrskou, na DAMU na obory režie a dramaturgie a na JAMU na divadelní dramaturgii. Na tyto školy se hlásím, protože mě baví fyzika a divadlo a chtěl bych to dál studovat.

Kryštof K.

Neodpovídá na nic

Kryštof Š.

Já se budu hlásit na ČVUT na fakultu elektrotechnickou. Přesněji na katedru Kybernetiky a Robotiky.

Julie

Hlásím se předně na FF UK obor Historie. Vždy mě fascinovaly lidské dějiny v kontextu současnosti a taky toho toužíme co nejvíc poznat. Pevně doufám, že se tam dostanu. Každopádně mám i záložní varianty. Podám si přihlášku i na FHS UK a na pedagogickou fakultu obor dějepis-hudební výchova/čeština/angličtina. Ve třetáku nebo čtvrtáku bych si ještě chtěla přidat sbormistrovství na pedagogické fakultě, protože je to něco, co mě naplňuje.

Kryštof Z.

Také neodpovídá.

Markéta

Hlásím se na architekturu do Prahy a do Liberce. Důvodů, proč se hlásím je spousta, především proto, že mi architektura připadá jako krásný obor.

Matěj

Hlásím se na ČVUT na fakultu informačních technologií, obor digitální design. To znamená programování spojené s 3D modelováním. Proč? Protože to mám rád.

Matyáš L.

Půjdu na FSV UK na teritoriální studia, protože nemám tušení, co chci v životě dělat, ale nechci přijít o status studenta. Po teritoriálních studiích ze mě buď nic nebude nebo vyhořím ve třiceti. Každopádně zůstanu bydlet doma s mámou minimálně do padesáti.

Matyáš S.

Hlásím se na teritoriální studia na FSV UK a na FF UK. Baví mě totiž historie a politologie. Jinak jsem přemýšlel, že se přihlásím i na pedagogickou fakultu na dějepis.

Maximilián

Chystám se studovat fyziku na Matematicko-fyzikální fakultě UK, ale konečné rozhodnutí mezi fyzikou a chemií a různými vysokými školami si nechávám na později. Pro studium některého z těchto oborů jsem se rozhodl, protože by mě dělalo šťastným, kdybych mohl svým pochopením přírody přispívat světu a společnosti a pracovat na tvorbě něčeho krásného, kvůli čemu se budeme těšit na budoucnost.

Michal

Hlásím se na DAMU a JAMU, na obě na obor činoherní herectví. Proč je asi jasné, prostě mě baví hrát divadlo.

Ondřej

Hlásím se na FTVS na obor trenér. Baví mě to a je to chill. Potom taky na PEDF obory tělocvik a biologie. A to z těch samých důvodů.

Ota

První místo největšího zájmu je Psychologie na FF UK. Přijímačky jsou náročné pomalu jako na uměleckou školu. Nenechávám nic náhodě – přihlásil jsem se na kurzy, kde do nás drillují, každé úterý docházím do Bohnic jako dobrovolník a dělám další věci do portfolia. Na vysoké bych si chtěl udělat terapeutický výcvik a aspoň na částečný úvazek se tím živit, když vyhořím tak půjdu do Human Resources. Druhá v mém pořadí je Psychologie s rozšířením o speciální pedagogiku. Tam platí to samé jako u FF UK, ale až na to, že speciální pedagogika mne tolik netankuje, ale člověk nikdy neví, kam ho život zavane. Třetí místo je Andragogika a Personální řízení na FF UK. Je to zase trochu příbuzný psychologii.

Rozálie

Zkouším se hlásit na DAMU na výchovnou dramaturgii, kde je propojená pedagogika s dramatikou, což je něco, co mě zaujalo a hodně mě láká to zkusit. A jak. ■

Mí na úvodním výjezdu v září 2014

Lyžák 2022

Cecila Ekrťová

Lyžařský kurz, výjimečný výjezd konající se jednou za čtyři roky. Tuto událost všichni studenti zažijí dvakrát za studium, v případě Ksíanů bohužel jen jednou.

Náš sedmidenní kurz započal na pošmourném parkovišti Praha-Černý Most až v 10 hodin dopoledne, takto pozdní začátek já sama hodnotím jako pozitivní

Dva autobusy naložené studenty a zavazadly po hodině zastavily na benzínové pumpě, kde se za vřavu všichni nahrnuli do obchodu a začali nakupovat předražené potraviny. Po chvíli se venku u autobusů uskutečnily první sněhové radovánky s použitím šedivého sněhu nacházejícího se podél silnic. Na parkovišti bylo vidět hloučky, které nadšeně diskutovaly, a ani si nevšimly, že někteří jedinci mezi nimi házejí sněhové koule. Byla zde i skupina, která snažila nacpat zpět do autobusu, avšak jejich snaha byla marná a byli ihned vyhnáni zpět na čerstvý vzduch.

Ať už v autobuse v druhé části jízdy usínal kdokoli, rychlý výstup do kopce v nově napadaném sněhu ho zaručeně probudil. Všichni jsme se zapotili a já už jsem ani nedoufala, že se odtamtud někdy dostanu živá. Zvláště potom co kolem nás projížděly rolby, ve kterých se vezli buď někteří studenti od nás nebo cizí lidé, kteří nám nadšeně mávali...

Mělnická bouda a chata Salomon se vyjímaly luxusně a vypadaly, že v nich je opravdu teplo a klid. Avšak na neštěstí se nešlo dovnitř, ale jen se odhodily batohy a pochodovali jsme si to dál na menší výlet v okolí chaty. Na tvářích studentů jste mohli pozorovat zděšené výrazy.

Ten však v průběhu týdne opadl a nahradil ho zamrzlý úsměv. V týdnu jsme mohli zažít celodenní výlet na běžkách na Sněžku nebo celodenní sjezdování na sjezdovkách či snowboardu. Každé ráno jsme se probouzeli s nově napadaným sněhem. Mlčení bílého sněhu nás jen obklopovalo a byl slyšet jen dětský smích či hlasité nadávání na zimní podmínky. Někdy se však neozývalo nic jiného než jen hučení větru a drsné zmrzlé krystalky vody, které se ražely pod kůži.

Večery vyplňoval volnější program, kdy jsme mohli společně hrát nejrůznější hry, u kterých bylo zpravidla velké nasazení. Klidnější programy s přednáškami, ať už s pozvaným pánem z Horské služby, či od pana Pražáka, který nám pověděl, jak správně obchodovat.

Kurz první pomoci nás neminul, stejně tak ani vyhlášené hry bez hranic, které si každý moc užil.

Ke konci výjezdu vám už nic moc nepovím, protože jsem byla zavřená na marodce, ale dojeli jsme v bezpečí do svých domovů, poslední dny si všichni určitě užili i když každý jinde. A já už se těším na další lyžařský kurz za čtyři roky. ■

Rozhovor s Pavlem Vondrou

Julie Kadlecová

Pavel Vondra se narodil v Praze v roce 1976. Vystudoval Žurnalistiku a Mediální studia na Fakultě sociálních věd Karlovy Univerzity v Praze. Dnes pracuje jako editor na stanici Českého rozhlasu Plus. Než nastoupil do Čro, pracoval v zahraniční redakci zpravodajství České televize (např. v Moskvě nebo v Londýně).

Co je ve Vinohradské 12 Vaše primární práce? Co vlastně znamená to slovo “editor”?

Podcast je velmi specifický formát a editor má spolu vymyslet téma, o kterém podcast bude, respondent, to znamená člověka, se kterým se o tématu bude moderátor bavit. Pak by měl také vymyslet, jakým směrem se bude rozhovor ubírat. Samozřejmě je součástí práce i nahrávání, editor do něj může nějak zasáhnout, doplnit třeba otázku, když vypadne a potom to následně zpracuje. A ještě pomáhá zabudovat do toho podcastu doplňkové zvuky, aktuální nebo archivní, které mu pomáhá najít řešeršista, který mi je podcast doplněn a posunut dál.

Často probíráte i méně známé či opomíjené kauzy a informace. Jak se dostáváte k těmto tématům?

Myslím si, že to hodně záleží na osobnosti moderátorky Lenky Kabrhelové. Ona má velký záběr a má i nějaké svoje preference. Samozřejmě se témata rodí i na poradách našeho týmu. Snažíme se reagovat na aktuální vývoj. V těch aktuálních tématech se snažíme nasvítit nějaký opomíjený úhel.

V létě jsme mohli v několika epizodách slyšet místo Lenky Kabrhelové vaši kolegyni Barboru Sochorovou. Budou v budoucnu Vinohradskou 12 pravidelně moderovat i jiní redaktori, nebo to zůstane na Lence Kabrhelové?

To byla vlastně dost historická událost. Lenka si poprvé za existenci Vinohradské 12, za těch skoro dva a půl roku, vzala opravdovou dovolenou. Takže to byl pro posluchače trochu nezvyk. Bára je vlastně primárně editorka, ale dokáže zaskočit i jako moderátorka. Já jsem v minulosti také několik dílů moderoval. Primárně si ale myslím, že Vinohradská 12 je autorský podcast a bylo to vždycky myšleno tak, že bude moderovat Lenka, ale ona dělá nejen to. Je taková anglicky řečeno

“hands on”, takže já bych řekl, že se tam trochu stírají ty role moderátora, editora, produkčního. Ona všechny tyhle role ovládá, takže třeba pro mě jako pro editora je vlastně naprosto rovnocenný partner. Řekl bych, že se počítá s tím, že Lenka bude moderátorská jednička. Kdyby ale bylo potřeba, tak ji může zaskočit třeba Bára nebo při nejhorším já. (smích)

Neměl by podle Vás Český rozhlas vysílat více zpravodajských podcastů jako je Vinohradská 12?

Já si myslím, že pokud to Českému rozhlasu nebo těm jednotlivým stanicím bude zapadat do kontextu toho, co chtějí vysílat, tak určitě. Vůbec bych se tomu nedivil. Myslím si, že zažíváme něco, čemu se říká “podcastový boom” a speciálně Vinohradská 12 vhodně zapadla do nabídky Českého rozhlasu Plus. V budoucnu se bude takových podcastů na Českém rozhlasu vysílat určitě více.

Podcastová forma zpravodajství je novým fenoménem. Myslíte, že je to způsob, jak vzbudit u mladých lidí větší zájem o Český rozhlas?

Já bych si to moc přál. Mylím si, že to je i plán Českého rozhlasu. Že pochopil, že mladá generace se skrze tento formát může k produkci Českého rozhlasu dostat velmi snadno. Někdy si sice říkám, že je to všechno jen tak trochu módní záležitost. Že Český rozhlas vlastně podcasty produkuje už dlouho, že je začal produkovat dávno před tím, než se tomu začalo říkat podcast. Takže jsme vlastně jakýsi lídr na trhu a přišlo by mi jenom přirozené, kdyby se nám dařilo oslovovat právě i lidi, kteří rozhlas zatím neposlouchají.

Moc děkujeme, že jste si udělal čas a ať se Vám daří.

Já děkuju. Moc Vám a Vaší práci fandim!

POZNÁMKA REDAKCE: Pavel Vondra spolu s Lenkou Kabrhelovou před vydáním aktuálního čísla opustil Vinohradskou 12 a na serveru Seznam Zprávy nyní spustí nový podcast 5:59. „Navážeme na formát, který jsme vyvíjeli uplynulé tři roky. Každý všední den nabídneme ucelený pohled na jedno zpravodajské téma, které hybe světem kolem nás. Víme, že online svět se probouzí kolem šesté hodiny ráno. My tu budeme ještě o minutu dřív.“ říká Lenka Kabrhelová. ■

Jak fungují antigenní testy na COVID-19

Jiří Bruthans

Všichni jsme se ještě nedávno každé pondělí a čtvrteční ráno testovali ve škole antigenními testy na COVID-19. Jak ale vlastně takový antigenní test funguje? Jak je možné, že malý papírek dokáže během pár minut udělat něco, co by v případě jiných testů vyžadovalo několik hodin práce v laboratoři?

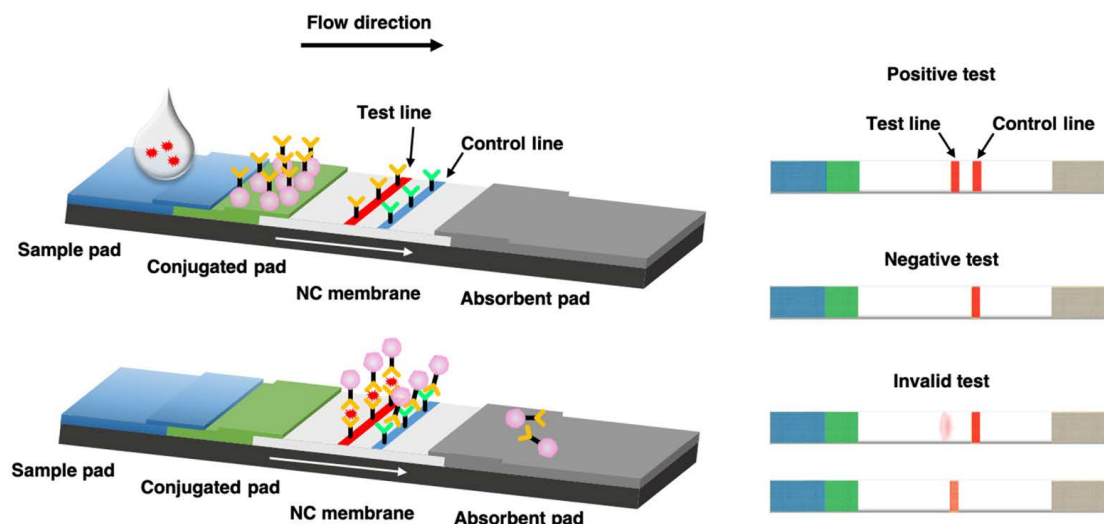
Stručná odpověď zní: Protilátky. Antigenní testy vlastně jen chytře kopírují způsob, jakým viry rozpoznává náš vlastní imunitní systém. Poté, co člověk prodělá COVID-19, případně poté, co dostane vakcínu proti této nemoci, jeho tělo (konkrétně bílé krvinky zvané B-Lymphocyty) začne vyrábět glykoproteiny ve tvaru písmena „Y“, které jsou navrhnuté tak, aby svými konci pasovaly na proteiny na povrchu viru SARS-CoV-2 (COVID-19), jako pasuje klíč do zámku. Poté, co se tento virus objeví v těle člověka s danými protilátkami, se na něj protilátky „přilepí“ a označí ho pro likvidaci imunitním systémem.

Podobným způsobem jsou protilátky využívány v antigenním testu (proteinům, na které se protilátka váže se říká antigeny, proto „antigenní“ test). Jakmile nakapeme roztok se vzorkem od testovaného člověka na testovací papírek, roztok

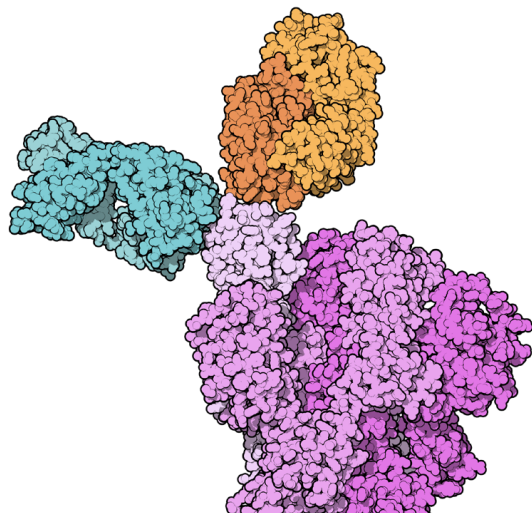
se do papírku vsákne, a kvůli kapilárním jevům začne proudit na druhý konec papírku. Cestou ale narazí na protilátky, které jsou mezi vlákna papírku schované. Nejedná se ale o obyčejné protilátky – jsou totiž označené částicemi zlata, které se budou hodit později během testovacího procesu. Pokud jsou ve vzorku částice viru SARS-CoV-2, tak se na ně protilátky navážou a budou dále společně se zbytkem roztoku pokračovat v cestě napříč papírkem. Pokud ne, tak se budou protilátky papírkem pohybovat samostatně.

Po chvíli se roztok cestující papírkem dostane asi tak doprostřed papírku, kde na něj čekají další protilátky. Jedná se o stejné protilátky jako před tím, ale na rozdíl od nich jsou tyhle na papírkem připevněné. Pokud jsou v roztoku obsažené částice viru SARS-CoV-2, protilátka se na ně naváže, a zabrání jim tak v dalším pohybu. Tady přichází vhod částice zlata – ty jsou totiž za normálních okolností průhledné, pokud ale dosáhnou dostatečné koncentrace, získají lehce fialovou barvu. To se přesně děje, jakmile částice viru s protilátkami a s částicemi zlata narazí na protilátky připevněné v dané části papírku. Pokud jsou ve vzorku částice viru přítomné, tak je výsledkem onen proužek u písmena T (jako „testovací oblast“) a člověk ze kterého vzorek pochází je pozitivní.

Nic ale nefunguje perfektně – některé testy jsou vadné. Aby bylo možné takové testy poznat, tak se na testu nachází ještě jedna oblast s proti-

obrázek 1: Princip fungování antigenního testu. Růžově – částice zlata, červeně – částice viru, žlutě – protilátky proti viru, zeleně – protilátky proti protilátkám proti viru.

obrázek 2: Modře, oranžově a světle fialově – protilátka, fialově – Spišské protein (jeden z proteinů viru), na který se protilátka váže.

látkami připevněnými na papírku. Tyto protilátky se ale nevážou na virus – místo toho se přilepí na protilátky proti viru. Výsledkem je, že ať už je daný člověk pozitivní nebo negativní, tak se v oblasti testu u písmena C (jako „kontrolní oblast“) objeví proužek. Pokud tomu tak není, tak se nejspíše jedná o vadný test. ■

Zdroje obrázků:

obrázek 1: Hsiao, W.W.-W.; Le, T.-N.; Pham, D.M.; Ko, H.-H.; Chang, H.-C.; Lee, C.-C.; Sharma, N.; Lee, C.-K.; Chiang, W.-H. Recent Advances in Novel Lateral Flow Technologies for Detection of COVID-19. Biosensors 2021, 11, 295. <https://doi.org/10.3390/bios11090295>; obrázek 2: Fvasconcellos (talk · contribs), Public domain, via Wikimedia Commons (https://commons.wikimedia.org/wiki/File:REGN-COV2_binding_SARS-CoV-2_spike_protein.png)

Stanice metra Fučíkova

František Tichý st.

Bylo to v roce 1973. Do provozu byla v Holešovicích uvedena první trasa metra C mezi stanicemi Fučíkova a Kačerov. Tehdáž jsem si společně s velkým zástupem dalších zvědavců prohlížel nový hezký areál stanice metra Fučíkova.

Metro v podzemí – nový fenomén v pražské dopravě, fantazie pohybu lidí nahoru a dolů, značek, názvů stanic, až z toho točila hlava. A všechno to plné světla a příkazů – ukončete výstup a nástup, dveře se zavírají, příští stanice...

Ve vstupním prostoru mě zaujal nenápadně vyhlížející reliéf spisovatele Julia Fučíka z bílého kamene, byl doplněný dvěma slovy: „Lidé bděte!“, ta napsal Fučík krátce před svou popravou nacisty za 2. světové války.

Já jsem si jí všiml už v tom roce 1973 a nyní po více než 50 letech jsem ji opět hledal. Po Sametové revoluci změnila tato stanice název – ze stanice „Fučíkova“ se stala stanice „Holešovické nádraží“. Julius Fučík z bílého kamene však, chvála Bohu, zůstal na svém původním místě. Ani veškeré údržbářské práce a rekonstrukce interiéru plastiku nepoškodily.

Síla energie, která je nashromážděna v jeho pohledu, jakoby posiluje tisíce cestovatelů na jejich cestách po kolejích zeměkoule – po dalších 50 let.

V té době jsem tam na nástupišti potkával také Emila Zátopka, čtyřnásobného mistra světa v maratonském běhu. Se svojí ženou Danou, mistryní světa v hodu oštěpem, bydleli v Tróji za řekou Vltavou. Byli to skromní lidé. Emil v té době pracoval jako dělník kde se dalo. Politické události jej odložily na „slepou kolej“. Dnes je in memoriam znovu oslavován a jeho život byl úspěšně zfilmován.

Příklady dvou statečných lidí Julka a Emila jsou znovu světovou výzvou i velkým varováním do budoucna; pohodlí není na místě, „Lidé bděte.“ ■

POZNÁMKA REDAKCE: Toto zamyšlení napsal tatínek pana ředitele Františka, který Vesmírného kurýra pravidelně čte. Děkujeme za příspěvek.

stanice Fučíkova při otevření v roce 1984, foto: archiv DPP

Příběhy Hlaváku – reportáž dobrovolníka z Hlavního nádraží

Adam Lustig, fotografie: Iniciativa Hlavák

Přinášíme vám reportáž našeho bývalého šéfredaktora nejen o setkání s vrstevníkem Sašou, který se proti davu uprchlíků vrací z Prahy do Lvova. Na začátku dubna vyšla také v elektronickém i tištěném vydání Deníku N.

Pondělí. Můj první den na Hlaváku. Pohledem se zdravím s některými mladšími spolužáky, kteří už jsou zabřednutí v hovorech s ukrajinskými uprchlíky. Ve stanu organizátorů si nasazují vestu a dav mých nových kolegů mne pohltí a rychle dovede jen o pár desítek metrů dál na první nástupiště. Socha Nicholase Wintona zachraňujícího židovské děti je obalena do modrožlutých stužek. Po několika minutách, kdy zjišťuji alespoň přibližnou náplň mé funkce, přijíždí po kolejích červená lokomotiva z Polska. Má vézt asi 400 Ukrajinců. S ostatními v oranžovém očima přejíždíme po míhajících se oknech zastavujícího vlaku. Hledám ty, kteří potřebují pomoc. Za pár chvil zjišťuji, že oni si velice rychle najdou mne.

„Vešelný na Klušnici,“ první tázavá nejistá slova matky se dvěma dětmi. „Co prosím? Můžete to zopakovat?“ Soustředěně si před sebou vizualizují pojmy místopisu Česka a hledám město, které by se nejvíc blížilo informaci, kterou jsem dostal. Ukazuje mi mapu. Skvěle, teď už na to přijdu. Ne, tak celá mapa je napsána azbukou. Laskavě si vypůjčuji mobil a oddaluji původní detail. Jasně, tady jsou Budějovice, tu Tábor, něco mezi. Mám to! Veselí nad Lužnicí! Usměje se na mě, zaslechla ten správný název. „Bilet máte?“ Kroutí hlavou. Tak je cesta jasná – Prodejna jízdenek ČD v přízemí. Plný adrenalinu skoro sjíždím gumu na eskalátoru v sedě a musím se zastavovat, když zjišťuji, že mi vyčerpaná rodina nestačí. Jasně, to bych si taky mohl uvědomit, že po minimálně třech dnech cesty budou pomalejší. Obstarám jízdenky a vedu stále se rozhlížející rodinu k velké modré tabuli Odjezdy.

Nikdy mě ani v duchu nenapadlo, že u té tabule strávím déle jak deset vteřin. Odjížděje na výjezdy se školou nebo jakékoliv svoje výlety obvykle za běhu vypátrám svůj spoj, nastupiště a podbíhám pod obrazovkou dál do chodby. Teď se snažím svou směsicí češtiny, slovenštiny a pár slov ruštiny (neumím skoro vůbec nic) vytvořit řeč, kterou

by zmatená matka pochopila funkce jednotlivých rádků. Jako přednášející u interaktivní tabule si bez ostychu stoupám před celý dav náhodných cestujících čekajících na svůj spoj a rozpažuji. „Tu, numer pojezdu. Tak. Tu destinacia – České Budějovice. Da? Hlasitě artikuluji. „České Budjice?“ Snaží se matka porovnat informaci na svém lístku s dalším neznámým názvem města, které slyší poprvé. Kruci, past, říkám si dávaje ruce v bok a vymýšleje, jak jí vysvětlit, že ten vlak jede dál, než do Veselého a tady na tabuli, že se zobrazuje jeho cílová destinace. Po minutě stresového hledání v telefonu, kterou vyplňuje kňourání unavených dětí, konečně nalézám aplikaci Můj Vlak, ve které jsem obvykle během pěti sekund. Prezentuji celý jízdní řád, paní po chvíli chápe, ihned vytahuje svůj mobil a fotí si všechny informace, které Můj Vlak nabízí. Musím říct, že to musí být tuze klientsky přívětivá aplikace, když s ní člověk umí. Bohužel nejezdím vlakem zas tak často...

Musím si vytvořit ten slovníček. Naštěstí se zdravím s kolegou, který je taky Ukrajinec a je tu v roli tlumočníka. Podle mikiny mi dojde, že studuje na 3. LF a naše seznamování tak probíhá velice rychle. Řešíme přijímačky, kde na Ukrajině bydlí, jeho příběh. Ptám se na fráze, které jsem vysledoval, že jsou nutné k základnímu poskytnutí informací a pomoci. Opakuji je a on se směje. Je to pro mě těžký jazyk. Nejsme tu ale, abychom si povídali, a to nám připomenou další dvě rodiny, které nás od sebe odtrhávají.

Je to neskutečně nabíjející. Nemusím uprchlíky hledat, rychle chápou, že člověk v oranžové vestě s nápisem „Dobrovolník“ – doteď mi hlava nebere, proč tam

není ukrajinsky třeba „Mohu pomoci?“ nebo něco takového. Tímto způsobem je „obtěžování“ nevinných zaměstnanců SŽDC od ukrajinských občanů zaručeno. Každou chvíli někdo něco

potřebuje a je to naprosto přirozené. Záchody, směnárna, parkoviště. Proč se mi nezobrazuje nástupiště, když mi vlak jede za dvě hodiny? Neustále se opakující dotazy, které jsou zároveň každý jiný. Protože je klade jiný člověk, s jiným příběhem, chováním a potřebami.

Dobíháme vlak do Železné Rudy, skládám kočárky, neskutečně těžké tašky (nechápu, jak se mohly dostat až sem) ukládám do přihrádek nad sedadly. Žena s dcerou jede do Nýrska. Je mi neskutečně vděčná, protože přišla už před dvěma hodinami a mezi tím jsme spolu s malými přestávkami stihli vyměnit peníze, dojít si na polévku, obstarat pro dceru omalovánky do vlaku a zajistit lístek. Je mi jasné, že v systémech ČD trochu tápe, a tak klepu na rameno její cizí spolujezdkyni, které osvětluji situaci a ona se ochotně zavazuje, že paní z Ukrajiny dá vědět, až se bude její stanice blížit. Loučím

se, dostávám od její dcery croissant, který vzápětí posílám dál početné rodině, která naopak míří do Kongresového centra. Stejně bych ho nestihl sníst a aspoň udělá radost desetiletému klukovi.

Hodiny mi ubíhají jako minuty, už jsem v polovině šestihodinové směny. Je to pořád podobné, ale neskutečně pestré, lidské a milé. Příběhů je nespočet, za večer jsem mluvil s více cizími lidmi, než za celý měsíc, a to je taky obrovsky osvobozující. Splývá mi to. Musím si tyhle zápisky psát včas. Ideálně hned ten večer, aspoň poznámku. Některé mi ale v hlavě zůstávají a vím, že zůstanou celý život.

Jako ten se Sašou. Pokaždé, když jsem ho už po několikáté sdílel s ostatními, se mi rozbušilo srdce, stáhl krk a bylo a je stále pro mne velmi obtížné o tom mluvit. Napsat to snad půjde snáz.

Jsem zrovna v bujném hovoru s další z mnoha rodin, kterým vysvětluji, že čas zpoždění opravdu neznamená nástupiště a že tady 35 perónů nemáme ani omylem, když vtom si všimnu blížícího se kluka s velkou taškou a sluchátky. Hodí s ní o sloup, tak jak to taky vždycky dělám a sám se snaží rozklíčovat podle jízdenky, jakým má jet vlakem. Paní jsem vyřešil, už mi nedělá problém o základních a opakujících se věcech informovat v ukrajinštině. Před modrou tabulí to trochu prořídlo. Taky už je půl jedenácté večer, vlaky jezdí čím dál tím s většími rozestupy a ve dřív rušných chodbách si na lavičky už myslí první ospalci. Kluk se zdá, že vše pochopil a já se dívám do prázdného podchodu mířícímu až na sedmé nástupiště.

Je to typický Ukrajinec. Snad mi za pár let tuhle nálepku omluví. Z obličeje vystupují ostré lící kosti, oči má podobné těm, do kterých jsem se dnes celý večer díval. Několikrát se skoro střetnou naše pohledy. Já zvažuji, zda za ním mám jít, když vypadá, že je všechno v pohodě a mně po pěti hodinách tady pár minut mlčení taky vůbec nevadí. On zřejmě, zda se má zeptat. A ještěže to udělal. Nějak se to sešlo. On se rozhodl, já taky a sešli jsme se v půli cesty. Vyndává si z ucha jedno sluchátko. „Govoriš po ukrajinsky?“ Ne. Vždycky se dívám, že to těm lidem nepřijde divné. Řeknu že ne, ale okamžitě jim беру z ruky lístek a řeším s nimi co a jak. „Kudy ty jedeš?“ zeptám se typicky. Očekávám něco jako Hradec, Plzeň nebo Brno, jako už dnes posté. „Lvov.“

Strnu. Uvolním se. Mozek se zapne, adrenalin vylévá, srdce buší. Ano, ten Lvov, který je asi 400 km od českých hranic a který dnes celý den bombardovali jako zatím vůbec nejzápadnější město Ukrajiny. Velice rychle si uvědomím situaci. Před mnou stojí kluk, zřejmě stejně starý jako já, který jede na frontu, protože ten zasněžený Putin si nevymyslel na důchod nic lepšího, než zabrat jeho zem a zabíjet jeho krajany. První pocit – to je neskutečně šílený. Druhý pocit – okamžitě mu musím zajistit těch nejlepších třicet minut, který v Praze ještě má. Chytám se za hlavu. Jak je tohle možný. Proč se to děje. Zároveň jsem rád, že jsem právě já ten, kdo ho potkal.

Takže to bude tím humanitárním vlakem do Přemyšli, tam přestup a pak do Lvova. Nástupiště sedm. Jdeme. Cestou tam mlčíme. Jemu je jasné, že mi to došlo, já mám co dělat, abych ho vůbec dovedl tam, kam mám. Stoupáme vzhůru. Vyrovnat se mi s aktuální situací pomůže čistý, mrazivý vzduch a prázdný Hlavák. Sedíme spolu na po-

sledním nástupišti. Za námi přijíždí žlutý humanitární vlak, do kterého ještě na poslední chvíli doplňují potraviny a deky. Neohlížíme se na něj. Zeptá se, jestli si může zapálit. Chápu jeho dotaz, ale nevím odpověď ani v češtině, tak si najdu, jak se řekne, že když tu nikdo není, tak to je všem jedno. Nabízí mi taky, odmítám. Konečně se představujeme. Saša. Adam. Aaa, Adam a teď nějaký složitý ukrajinský příjmení. Směje se. Asi se nějaký jejich fotbalista jmenuje taky Adam. Kolik ti je? Kolik máš roků? Ptám se. Dvacet, zní odpověď. Pracoval jsem tady a teď mě potřebuje moje zem. Pokývámě hlavou. Ptám se, jestli můžou mít na frontě mobily. Bez žádného úmyslu. Jen mě to napadlo, protože by mě celkem zajímalo, jaká jsou pravidla 21. století. Jasně, říká a dává mi svůj mobil. Co s tím mám dělat, ptám se. Napiš číslo. Už jsem pochopil. Napišu mu do mobilu svoje číslo

a on mě prozvoní. Poprvé mi v životě na mobilu vyzvání předvolba Ukrajiny. Ukládám jako Saša. Přijde další muž, který zřejmě jede s ním. Tak se seznamují. Válka sblízuje. Baví se rychle ukrajinsky, ničemu nerozumím. Dívám se na plačící manželku s dcerou, se kterými se Sašův krajan loučí. Jdeme podél vlaku, čas odjezdu se přiblížil. Posílají nás dopředu, do prvního vagónu. Celou cestu si povídáme. Je to zvláštní. Oba mluvíme jiným jazykem, ale rozumíme si. Samozřejmě se snažíme, aby to bylo pro toho druhého co nejlépe. Prý mi bude dávat vědět. Po cestě se na nás usmívají stevardi RegioJetu. Úsměv jim vracím. Povezou Sašu, mého kamaráda. Do války. Jsme u dveří. Trochu se vzdálím, Saša si potvrzuje, že je správně a pouští další muže do vlaku. Na chvíli si myslím,

že to skončilo. Otočí se, přijde ke mně a hrozně silně mě obejmě a poplácá po zádech. Udělám to též. Musí jít. Nastoupí a já rychle odcházím. Opět se chytám za hlavu, rychle chápu, že tohle je teď skutečnost, že se to opravdu děje. Že tam lidé bojují o svoji zem. A kdyby se tohle stalo i nám, šel bych bojovat taky. Je pro mne neskutečný hrdina. Jsem rád, že jsem mohl být ten, kdo ho vyprovázel z Prahy. Za půl hodiny jsem si k němu stačil vybudovat velice silné přátelství, i když ho skoro neznám. Tohle je ten moment.

Odevzdávám vestu, je jedenáct a moje šestihodinová směna je u konce. Čekám na metro. Příjezd za osm minut absolutně neřeším. Lehnu si na lavičku vedle nějakého bezdomovce, co spí a hrozně smrdí. Neřeším. Je to lidské, každý se potí. Vytahuji mobil a píšu Sašovi šťastnou a bezpečnou cestu. Moje první směna končí. A já jsem neskutečně vděčný za to, že jsem to mohl zažít. Že jsem mohl pomoci tolika lidem. Že jsem ho mohl potkat. A věřím v to, že ho potkám zas.

Další dva dny se mi Saša neozýval. Neustále jsem na něho myslel. Až dnes ráno, o dva dny později, když jsem otevřel oči, jsem si znovu uvědomil, že by se už snad mohl ozvat a přečetl jsem si od něj zprávu, kterou přeložil na internetu do češtiny. „Adame, vše je v pořádku, jedu do Oděsy. Mnoho střelby po cestě. Odstřelovali náš vlak! A tak je vše v pořádku, zdravé. Tvůj přítel Sasha.“ Po několika hodinách jsme spolu navázali kontakt přes síť Telegram, kde jsem se dozvěděl víc. „Dnes jsme přijeli do mého rodného města, kde se mám hlásit. Nemohl jsem ani jít domů. Je zákaz vycházení a všude se bojuje. Zítřka si jdu vyzvednout svoji zbraň a odjíždím na frontu. Budu tě informovat o všem, ale teď víc informací nemám. Zítřka se toho bude dít hodně. Dobrou noc.“ Odpovídal na moje dotazy o tom, kdy jede na frontu a jaká je možnost mu něco poslat nebo pomoci. Psal jsem mu o našem premiérovi, že jedná se Zelenským, očividně tohle mu je úplně jedno. A mně by to bylo asi taky, říkal jsem si potom. Večer po delší době pouštím Události. Příliv setkání s uprchlíky ve mne utlumil stres a potřebu neustále sledovat dění války. Ukazovali mapu. Rusové se blíží k Oděse, v této jižní oblasti země zaznamenávají nejrychlejší postup. Au, to bolí. Teď už to není jenom název města, zdánlivě nevinná informace, která se ztratí mezi tisíci dalších. Teď je to už osobní. Protože u Oděsy bude bojovat můj kamarád. ■

Přítel ze střední

Žofie Ekrťová

Přinášíme vám pokračování poutavé detektivní povídky. 2. část byla otištěna v předchozím čísle časopisu pod názvem Krtek ve Scotland Yardu.

ČETLI JSTE... Oliver Caraway utíká z policejního velitelství inspektoru Hallasovi přímo pod nosem. Hallas je zoufalý a nedokáže přijít na to, kdo Caraway ve skutečnosti je, či je tělo, které našli u něj v bytě a kam mohl Caraway utéct. Ať se snaží sebevíc, případ mu nedává smysl. Uběhnou tři a půl měsíce a Hallas zahlédne v knihkupectví podivnou knihu, která ho zaujme. Její název mu připomíná případ, který ho trápí.

Oliver Caraway se nadechl. Dobře. V klidu. Všechno je v naprostém pořádku.

Ne není! Nemám ruku! Will mě podrazil!!! Všechno se je totálně v p!@*\$#! k#!\$%!@!!! d#!*@-%+, k\$!%@\$#!

V klidu. Musím přemýšlet.

K!@\$#!

Dobře. Nějak to zvládnou. Musím!

Znova se nadechl. Seděl na pohotovosti v Calais, Francouzském městě na břehu moře. Pahýl ruky měl tentokrát ovázaný profesionálněji, než jak to zvládli policisté ze Scotland Yardu. Stejně si ale vysloužil několik podezřívavých pohledů od doktorů a pacientů. Odmítal říct, jak o ruku přišel. Sestřička trvala na tom, že tam musí alespoň den zůstat, on zase trval na tom, že musí okamžitě pryč. Sestřička se urazila a odkráčela. Místo ní přišel rezervovaný doktor, který mu ránu vyčistil, dal mu léky proti bolesti a řekl, ať počká, že si jen zapíše jeho jméno a může jít. Na něco takového Caraway samozřejmě nehodlal čekat. Tohle bude první místo, kde ho ve Francii bude Scotland Yard hledat a on jim nepomůže ani trochu. Pohlédl směrem, kterým odešel doktor a když ho nezahlédl, pomalu seskočil z nemocničního lůžka. Byl bledý, měl kruhy pod očima a třásl se mu nohy. Vlasy měl mastné a oči štváného zvířete. Pomalým krokem zamířil k východu. Ve dveřích se skoro srazil s onou sestřičkou, která na něj začala něco francouzsky křičet, ale ničeho tím nedocílila. Pomalu se protáhnul dveřmi a našťvanou sestřičku nechal za sebou. Bylo před polednem a venku svítilo slunce. Caraway ten krásný slunečný den neskutečně nesnášel. Jako ještě nikdy nic jiného ve svém životě.

Potom, co ho Hallas a Ben dovezli bez ruky zpět na stanici Scotland Yardu, připoutali ho k židli a mysleli si, že to snad něčemu pomůže. I když je pravda, že sám pořádně nechápal, jak se mu podařilo ta pouta odemknout, vzhledem k tomu v jakém stavu byl. Ale už to párkrát dělal. Pud sebezáchovy převzal vládu nad tělem. Vyklopýtal ven z budovy a kupodivu ho nikdo nezastavil. Byly tři hodiny ráno. Chytil taxi a nechal se dovézt k sobě domů. Věděl, že má málo času. A věděl, že není dobrý nápad jezdit zrovna tam. Tedy... tohle všechno by věděl, kdyby se zamyslel. Ale něco takového nepřicházelo v úvahu. Ztratil příliš krve. Je možné, že doma na chvíli omdlel, ale už si to přesně nepamatuje. Jistě je jen to, že si posbíral potřebné věci a vypadl odtamtud dřív, než ho kdokoliv začal hledat. Další souhrou zázraků se mu podařilo dostat na nádraží, kde nasedl do vlaku směr Dover. Myšlenky mu v hlavě roztěkaně běhaly, jako kdyby usínal, přesto ale ještě zaregistroval, že mu vrtá hlavou, jestli jsou policisté opravdu tak blbí, nebo se chová tak nelogicky, že ho prostě nemají šanci chytit. Potom usnul.

Probudil se v Doveru, když s ním necitelně zatřepal průvodčí. Slabě něco zamumlal a vykodrcal se z vlaku. Venku se pomalu rozednívalo. Mohlo být tak pět hodin. Potom následovalo nekonečné čekání na trajekt a konečně nalodění. Ve svém vysílení úplně zapomněl na to, že by mohl jet vlakem, tunelem pod mořem. Ale pokud ho nechytily doteď, třeba to vyjde trajektem. Na lodi zase spal a když dorazili do Calais, jako první se svoji lámanou francouzštinou, kterou nemluvil už od střední, začal vypyávat, kde je pohotovost. Nakonec ji přece jen našel. Možná že neumřu, pomyslel si ironicky a zamířil dovnitř.

Přibližně hodinu na to stál na parkovišti před nemocnicí a našťvaně hleděl na nebe. Díky práškům už ho rána tolik nebolela a dokonce ji měl profesionálně zavázanou. Takže... co teď?

Než se Oliver Caraway stal tím, kým je teď, jmenoval se Erik Wood. A byl herec. Nebo se za něj alespoň rád považoval. V posledních letech se mu ale nedařilo shánět role. Žádný konkurz nevyšel. Erik se snažil sehnat práci všude, kde to šlo, aby se alespoň uživil, ale nestačilo to. A tak, jak se to čeká od podobného příběhu o zoufalém herci, začal Erik krást. Nejdřív jen jídlo v obchodech. Chleba. Zeleninu. Aby mu zbyly peníze na nájem. Ale začalo ho to bavit. Přesunul se k větším krádežím. Lezl do domů, jejichž majitelé odjeli na letní

prázdniny a zbavoval je odpovědnosti za jejich stříbrné lžičky, šperky a podobné věci. Se spokojeným pocitem odcházel s kapsami napěchovanými kradenými věcmi. Netrvalo dlouho a policie ho chytila. Dostal mírný trest. Dost malý na to, aby hned, jak se ocitl na svobodě, začal znovu. Od té chvíle už se vezl. Neustále krádeže a po nich v rychlém sledu pokuty, vězení, případně zoufalé útoky. Poznal, že udělal chybu, ale naivně si myslel, že to dopadne jako v akčních filmech. Ale už to nešlo vrátit. Erik se ocitl v kolotoči událostí, který nebylo možné zastavit. A zrovna, když byl v nejnižším bodě, přišla záchrana. Will. Záhadný člověk, který ho kontaktoval a nabídl mu práci. Dobře placenou. A když ji bude dělat správně, jeho zápisy v trestním rejstříku zmizí a on bude moci odjet do USA a začít zářnou hereckou kariéru. Erik se nerozhodoval dlouho. Práci vzal. Od té doby byl Oliver Caraway. Mladý detektivní inspektor, který zrovna přestoupil do Scotland Yardu. Erik přestal existovat. Od toho dne byl jen a pouze Oliver Caraway.

Takže... co teď? Caraway věděl co dělat. Věděl co dělat, aby se mohl znovu stát Erikem. A také věděl, co rozhodně nechce. Nechce zbytek života čekat, až mu dveřmi do domu vtrhne Scotland Yard. Musí se očistit. To je to, co musí udělat. Ale jak?! Nevěděl. Snad to bylo protože byl stále příliš vyčerpaný. A nebo, protože žádný způsob jak se očistit nebyl. Jediné, co Caraway věděl bylo, že na takovéhle věci není dobrý. Ale... znal někoho, kdo by být mohl. A možná by mu mohl i věřit. A když nad tím tak přemýšlel, možná že by to doopravdy mohlo vyjít.

Robert Sécil si již potřetí vyleštil cedulku se svým jménem, až nyní s ní byl spokojený. Zvonek vedle dveří se teď leskl už od branky. Rozhlédl se po ulici. Na zahrádkách sousedů kvetly krokusy a narcisy, auta byla úhledně zaparkována podél chodníku. Na obloze nebyl ani mráček. Byl krásný den. Pohlédl před svoji branku a leknutím nadskočil.

„p!@*\$#!“, ulevil si. Před brankou stál vysoký muž a vypadal tak zuboženě, že Robert nikdy nikoho takového nepotkal. Svým vzezřením nezapadal do poklidného obrazu ulice. Byl jako škrábanec na skle brýlí. Nepatřil sem.

Měl tmavé mastné vlasy, které mu visely jako provázky kolem hlavy, pleť bílou jako křída, na které se rýsovaly modré kruhy pod očima. A ty oči! Bože! Takové oči Robert ještě nikdy neviděl. Byly to oči štvaného zvířete. Povědomého štvané-

ho zvířete. Ale počkat. Tohohle člověka znal.

„Eriku?!“ zavolal na něj ode dveří. Nehodlal jít za ním, dokud nebude mít jistotu, že je to doopravdy on. Muž s sebou cuknul, když zaslechl své jméno. Smutně se pousmál.

„Ahoj Roberte,“ zamumlal.

Robert obezřetně zamířil k brance. Opatrnosti není nikdy dost.

„Proboha Eriku! Co se ti stalo?“

Erik se znovu smutně pousmál a teprve v tu chvíli si Robert všiml jeho zranění.

„Proboha! Vždyť ty nemáš ruku!“ hleděl šokovaně na jeho paži. Jako autor detektivek byl zvyklý o takových věcech psát. Ale vidět je na vlastní oči? Ne, to nebylo nic pro něj. Zamotala se mu hlava.

„Díky Roberte, že jsi mě na to upozornil. Sám bych si toho nevšiml,“ zažertoval Erik Caraway a měl pocit, že ho to neskutečně vyčerpalo.

„Prokrista Eriku! Dělej, pojď dovnitř!“ Robert se rozhlédl po ulici, aby si zkontroloval, že tohle nikdo nevidí a jeho pověst milého souseda nebude zničena. „Co tady p!@*\$# děláš?! A zrovna teď!“, s těmito slovy vlekl Robert Erika do domu.

„Děkuji ti Roberte. Taky tě rád vidím,“ zamumlal Erik a nechal se dovést do dveří. Tam omdlel.

Robert Sécil byl poměrně proslulý autor detektivek. Takových těch moderních, čtivých a většinou nereálných. Ale kdyby tohle slyšel, urazil by se. Robertova matka byla angličanka a otec francouz. Jeho život se odehrával střídavě v obou zemích, podle toho, kde se zrovna nachomýtl. S Erikem se znal ze střední. I když nyní si přestával být jistý, že ho kdy znal. Erika nikdy neměl příliš rád. Přišel mu drzý, nestaral se o ostatní a se svými přáteli z amatérského divadla dělali všelijaké výtržnosti, které Robert neschvaloval. Erik ostatně nikdy příliš nemusel Roberta. Říkával o něm, že je zbabělec, arogantní výlupek, který si o svých literárních počinech myslí až příliš. Ale právě nyní muselo tohle všechno jít stranou. Pro dobro světa, řekl by Robert, z čehož by měl Erik chuť mu jednu vrazit. Ač to bylo přehnané, v něčem měl Robert přeci jen pravdu. V téhle chvíli byl Robert záchranou Erikova světa. A Erik byl zase záchranou toho Roberta. Jak to? Erik ve svém vyčerpaném a zuboženém stavu nedokázal přijít na jiné řešení své situace, než se zeptat autora detektivek. Pokud někdo ví, jak vyřešit nereálné situace s neprávem stíhanou osobou, geniálními detektivy a záhadnými padouchy, měl by to být právě člověk, který se vymýšlením takových situací živí.

A jak něco takového pomůže Robertovi? Ač to nechtěl přiznat, posledních několik měsíců bojoval s uměleckou krizí. Nedokázal napsat ani řádek. Nic ho nenapadalo. Popravdě řečeno, byl na dně. Proto Erika i jeho absurdní příběh uvítal jako dar z nebes. Najatí herci sbírající podezřelé informace o vnitřním policejním životě inkognito přímo ve Scotland Yardu? Záhadný padouch, který si říká Will, na druhé straně telefonu? Geniální detektiv a jeho nadějný synovec? Co víc si přát! Z tohohle bude bestseller! Samozřejmě, že Erikovi odpřisáhl, že to nikomu nepoví a nezneužije jím poskytnutých informací, ale jen blázen by si nechal takovou šanci utéct? A Robert přece blázen nebyl. A tak si zapnul nahrávání na telefonu hned, jak ucítil, že tenhle příběh bude plodný. Nechal Erika mluvit a pouze ho jednoduchými otázkami směřoval správným směrem. A tak si vyslechl všechno. Od zoufalého herce, který se dal na dráhu zločince, přes tajemného Willa s pracovní nabídkou, až ke kariéře mladého detektiva Olivera Carawaye ve Scotland Yardu. Zmučený Erik mu vyklopil vše.

„Jak už jsem jednou říkal, Will po mně chtěl interní informace. Vlastně všechny informace. Nikdy mi neřekl proč.“ Erik pomalu upíjel kávu zaborený v křesle a ze všech sil se snažil neusnout, nebo ještě hůř, neomdlít. Robert seděl naproti němu u stolu a popíjel již druhou sklenici vína. Erikovi nenabídl. A ten se neobtěžoval ho na to upozornit.

„Ve chvíli kdy by měl vše, co potřeboval, kontaktoval by mě a začal by takzvaný plán Ruka,“ pokračoval Erik.

„Plán Ruka?“ zvědavě si poposedl Robert.

„Jo. Ruka. Šlo o to, že Oliver Caraway umře. Tedy pouze ta role Carawaye. A mě potom Will odveze do Ameriky, kde budu moci začít nový život.“

„Ale... co se stalo?“

„No právě. Vždycky je tam nějaké ale...“ zatvářil se Erik zmučeně. „Je to moje chyba. Večer jsme šli s kolegy do hospody a já se opil a vybil se mi telefon. Když jsem dorazil domů, šel jsem rovnou spát. Will se mě snažil kontaktovat, aby mi řekl, že ráno nemám chodit do práce. Místo toho se na Trafalgaru měla najít moje ruka což by spustilo pátrání. Policie by se dostala až ke mně domů, kde by našli moje tělo. Mrtvé, pochopitelně.“

„Mrtvé? Ale jak by to...?“, zatvářil se Robert zmateně.

Erik se pousmál. „Tam právě přichází na řadu ten trik. Will našel mého dvojníka, kterého zabil.

Ale důkazy nastražil tak, aby to vypadalo, že ho zabil inspektor Hallas. To je ten můj nadřizený. A ještě k tomu nastražil na Hallase další důkazy, aby to vypadalo, že pracoval s lupiči. Byla to Willova pomsta, nebo tak něco. Chtěl Hallase zničit. Proto zabil mého dvojníka a jeho ruku umístil na Trafalgar a tělo ke mně do bytu. V databázích přepsal moje DNA na DNA toho dvojníka, takže kdyby to tělo kontrolovali, určitě bych to byl já. Nebo by si to alespoň mysleli. Já bych byl ve skutečnosti v tu chvíli už v Americe. A inspektor Hallas za mřížemi.“

„Ale to se nepodařilo...“

„Jasně že ne. Všechno se to totálně p!@*\$#.“

Bylo vidět, jak Erik zbledl, když na to pomyslel. Události byly stále příliš čerstvé a bolestivé. Ale Robert neměl čas si toho všimnat. Chtěl slyšet všechno!

„Co se stalo?“ vyhrkl Robert dychtivě.

Erik se zatvářil zoufale. Byl unavený, měl hlad a každou chvíli mohl omdlít. Mohl tušit, že u Roberta doma není dobré místo na zotavení se. Ale teď už bylo příliš pozdě na vymýšlení něčeho nového. „Ať to mám z krku,“ pomyslel si a pokračoval.

„Protože jsem nevěděl, že plán už začal, šel jsem ráno do práce. Tím pádem existovala najednou jedna moje ruka navíc – ta, co se našla na Trafalgaru. Will na mě byl hodně našťvaný, ale vymyslel nový plán. Měl jsem hrát zlého, tvářit se, že já jsem ten, co se Hallase snaží potopit. Tím by se vysvětlila ta moje ruka navíc, nebo alespoň z části. Byl to hodně narychlo vymyšlený plán. Hallas a Ben měli přijít ke mě do bytu, kde by se ukázalo, že jsem ve skutečnosti zlý. Jako. Mělo to vyeskalovat v honičku v autech.“

„Proč honičku v autech?“ přerušil ho Robert.

„Ve chvíli, kdy první plán selhal, potřeboval Will přijít s novým, ze kterého ale vyjdou stejné skutečnosti. Potřeboval, aby se situace vyvinula tak, jak chtěl,“ vysvětloval Erik. „Kdybys mě nepřerušoval, možná bych to řekl,“ pomyslel si našťvaně. Robert ho začínal docela štvát. Ale v tuhle chvíli by ho štvál asi každý. „Hlavní výhody původního plánu byly dvě. První, já zemřu, čímž budu volný, můj rejstřík bude smazaný a odjedu do Ameriky. Druhá, Hallas bude podezřelý z mé vraždy a půjde do vězení. To samé muselo vzejít také z nového plánu.“

Erik viděl, jak Robert otvírá pusku, aby se zeptal jak, a tak ho přerušil dřív, než to stihl vyslovit.

„Po hádce s Hallasem u mě v bytě jsem měl za

úkol vyběhnout ven a odjet autem. Hallas by mě začal honit. Má to v krvi, v tuhle chvíli už by mě nenechal utéct. Hned za prvním rohem by čekal kaskadér. Naskočil by do auta a já bych vyskočil ven. Bylo to spočítané tak, aby to Hallas neviděl. Dál by honil auto s kaskadérem a já bych mohl jít. Will by mi dal nové doklady a odletěl bych do Ameriky.”

„A jak by dopadla ta honička?” zeptal se Robert a nalil si třetí skleničku vína.

„Můj kaskadér by naboural. Rychle by se vyměnil s mrtvolou mého dvojníka, kterou by pak policie na místě našla. Hallas by ale v průběhu honičky srazil jednoho člověka. Nutná oběť, jak říkal Will. Byl by tam nastrčený, aniž by o tom věděl a Hallas by to napálil přímo do něj. Výstupy původního plánu by tedy byly zachovány. Já bych byl považován za mrtvého a Hallas by šel do vězení za zabití nevinného člověka.”

Robert s úžasem hleděl na Erika. Bylo vidět, že plán na něj udělal dojem. A Erik musel uznat, že jím byl taky ohromen. Na to, jak rychle ho Will vymyslel...

„Vlastně už v tu chvíli mi vrtalo hlavou, jakto že se o mě Will tolik stará,” přerývaně se nadechl Erik. „Myslel jsem, že mu ty informace ode mě stály za to. Ale asi jsem se mýlil. Tenhle plán taky nevyšel. Nevím přesně proč, ale nějak se to semlelo.”

Erik se scvrkával do křesla a vypadal čím dál unavenější. Došel ke kritické části příběhu.

„Možná se mě Will chtěl zbavit. Možná, že ten náhradní plán se nikdy neměl uskutečnit. Možná, že už mě Will měl plné zuby a byl jsem mu jen přítěží.”

V tuhle chvíli se Erik začínal ztrácet. Doted mu nebylo jasné, co se pokazilo. Možná všechno. A možná nic. Možná to vše byl plán. Willovi

už nemohl věřit. Připadal si jako figurka na šachovnici. Neměl ruku, šla po něm policie a možná i Will. Z něj měl snad ještě větší strach než ze zákona. Věděl, čeho je schopný. Viděl ho jako nadčlověka. A měl z něj panickou hrůzu. Mohl jen čekat, co přijde. Možná proto šel za Robertem. Věděl, že nespolupracuje ani s Willem, ani s policií. Robert hrál jen sám na sebe. Jen nesmí nikomu nic říct. Nikomu. Ale slíbil to. A v tuhle chvíli Erik nemohl věřit nikomu jinému.

Robert si odkašlal. Erik už hodnou chvíli mlčel. „A dál?”

Erik sebou cukl. „Promiň,” nadechl se a pokračoval.

„Pokazilo se to. Hodně se to pokazilo. Hallas měl ten den trochu horší náladu. Reagoval agresivněji, víc impulzivně. Naštval se. Hodně. A začala rvačka. Bůh ví kde – možná u mě v kuchyni – sehnal sekáček na maso. A jedna věc vedla ke druhé – a vzniklo z toho tohle.” Erik pozvedl paži, na které chyběla ruka. V šoku na ni hleděl. Nemá ruku. Nezvykl si. Nikdy si nezvykne. Snažil se pohnout prsty – cítil, že by tam měly být, ale nebyly. Prsty byly už navždycky nenávratně. Roztrásl se. Schoulil se v křesle a vypadal jako malé dítě, které přišlo o celou svou rodinu. A jistým způsobem to byla pravda. Erikův život už nikdy nebude stejný.

Robert to nevnímal. A nebomožná ano, ale rozhodl se to ignorovat. Na tohle nebyl čas. Erik byl jen prostředníkem příběhu, který on, Robert Sécil, má jako vyvolený vyprávět lidem. Pokud mu tahle kniha nepomůže prorazit do Ameriky, tak už nic.

Ač nerad, dovyprávěl Erik zbytek příběhu. Celou dlouhou cestu, která ho dovedla až sem. K člověku, který by mohl být jeho záchranou. A nebo naopak definitivním koncem.

Co se stane dál? Jak poradí Robert Erikovi? Kdo je tajemný Will? A chytí Erika policie? To se dozvíte v dalším čísle! ■

Jak jsme pomáhali a plánujeme pomáhat Ukrajině

František Tichý

Díky všem, kdo se od nás z Přírodní školy za poslední měsíce zapojili do nejrůznějších forem pomoci Ukrajině. Zde je alespoň stručný přehled našich aktivit a plánů:

1. března jsme uspořádali benefiční představení pro Ukrajinu – večer věnovaný hrdinům. Kromě terezínských písní a divadelního představení Návštěva z pravěku vystoupil i náš bývalý student původem z Ukrajiny Enriko Štec se svou novou klavírní skladbou. Výtěžek byl zaslán na účet Člověka v tísní.

Během března jsme zorganizovali čtyři půldenní akce pro ukrajinské děti ubytované v Salesiánském centru i v rodinách našich studentů a našich přátel (Hrad a Petřín, sporty a hry ve Stromovce, ZOO, sporty u salesiánů).

Během jarních prázdnin jsme vždy se skupinou cca 7 studentů a studentek (kteří se zčásti obměňovali) pětkrát zapojili do několikahodinové směny na Hlavním nádraží. Část našich díky své znalosti ruštiny tlumočila, všichni se zapojili do pomoci uprchlíkům při orientaci, hledání spojů, řešení problémů, směřování a doprovodu do centra v Kongresovém centru.

Do třídy pí jsme přijali studenta, který do Česka přijel po začátku války z Kyjeva. Ten se od počátku aktivně zapojil do všech našich aktivit.

V sobotu 26. března jsme se podíleli na organizaci akce v Liblicích u Českého Brodu pro několik desítek ukrajinských uprchlíků ubytovaných v místní škole. Kromě programu pro děti a komunikaci jsme vypomohli s jídlem i úklidem.

V neděli 27. března jsme ve spolupráci s iniciativou Pomněnka artists a komunitním centrem Malý Eden zorganizovali program pro rodiče a děti ubytované na ubytovně Slávie na Praze 10.

Ve čtvrtek 31. března jsme v Liberci uskutečnili benefiční představení Návštěva z pravěku v aule Technické univerzity Liberec. Představení a besedy se zúčastnilo kolem 200 diváků, mj. žáků a učitelů z Jablonce nad Nisou a Tanvald a také studenti a pedagogové TUL. Na závěr vystoupil se svým projevem náš nový ukrajinský spolužák Vlad a sklídil (stejně jako představení) bouřlivý potlesk. Výtěžek 8900,- Kč byl odeslán na ukrajinský fond Člověka v tísní.

Od 5. dubna začne pro ukrajinské děti fungovat výtvarný kroužek pod vedením naší vyučující Majdy Schmitové a s pomocí našich studentek a studentů. Bude fungovat v prostorách kostela Nejsvětějšího Srdce Páně na náměstí Jiřího z Poděbrad (více na magdalenabartakova@seznam.cz).

další plány

V současné době zájem o dobrovolnické zapojení na Hlaváku v podobě, jak jsme ho nabízeli již není a celkově se tam i jinde na příjezdech situace uklidňuje.

Naopak sledujeme se znepokojením, jak hodně ukrajinských dětí nejen, že nechodí nikam do školy, ale nemá ani pravidelný kontakt s vrstevníky. Proto se chceme pokusit v tomto směru doplnit skupinku „našich“ Ukrajinců o další a nabídnout jim občasnou možnost účastnit se našich projektů, výuky venku, dobrovolných akcí, vrstevnické výuky češtiny ad. (možnosti přijímání nových žáků jsou bohužel omezené, protože jsme na hraně své kapacity a MŠMT osmiletým gymnáziím jako jedinému typu škol neumožňuje zvýšení kapacity ani z důvodu přijetí běženců).

V tomto směru uvítáme i tipy na děti ve vašem okolí, které by stály alespoň o občasně, ale zároveň pravidelnější zapojení a byly by schopny za námi případně i dojet (i když i to se dá řešit).

Děkujeme všem za podporu, zvláště našim úžasným klukům a holčákům, kteří nelitují času ani námahy a pomáhají. ■

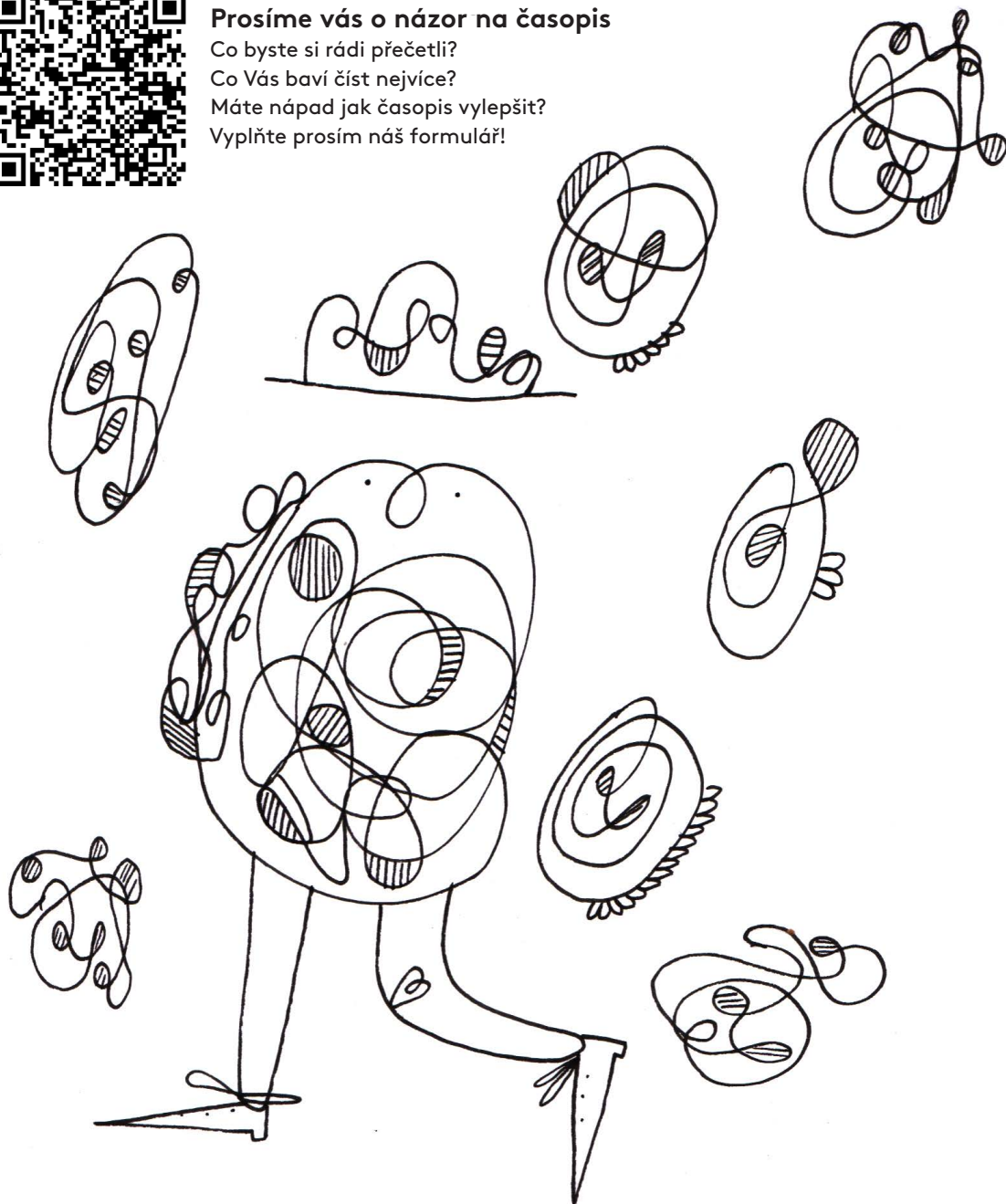
Vyhlašujeme fotosoutěž

Téma: Probouzející se příroda
Své fotky posílejte na e-mail: casopis@prirodniskola.cz
Výherce dostane odměnu!
Výsledky budou vyhlášeny v příštím čísle.

Prosíme vás o názor na časopis

Co byste si rádi přečetli?
Co Vás baví číst nejvíce?
Máte nápad jak časopis vylepšit?
Vyplněte prosím náš formulář!

MÍ | 2014 - 2022

